

בש"פ 726/16 - לירן אלחייק נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 726/16

לפני:
העורר:
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
לירן אלחייק

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מיום 27.12.2015 במ"ת 22247-11-15 שניתנה על-
ידי כב' השופטת ד' מרשק-מרום

כ"ה בשבט התשע"ו (4.2.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד אסף גונן; עו"ד שי טובים

בשם העורר:

עו"ד מורן פולמן

בשם המשיבה:

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 27.12.2015 בעניין מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו במתכונת של פיקוח אלקטרוני (מ"ת 22247-11-15, השופטת ד' מרשק-מרום).

התשתית העובדתית וההליכים עד כה

2. ביום 5.11.2015 הוגש לבית המשפט המחוזי כתב אישום נגד נתנאל דדון (להלן: נתנאל) ושלומי מועלם (להלן: שלומי) המגולל מסכת של עסקאות ברימונים. ביום 10.11.2015 תוקן כתב האישום כך שהעורר צורף אליו כנאשם בגין מעורבותו באחת מהעסקאות המתוארות. להלן יובאו אותם פרטים מכתב האישום הנדרשים לצורך בחינת השאלה של ראיות לכאורה נגד העורר, העומדת – במידה רבה – ביסוד הערר שבפני.

3. על-פי הנטען בכתב האישום, במהלך החודשים אפריל ומאי של שנת 2015 או בסמוך לכך רכש שלומי מנתנאל רימונים במספר הזדמנויות. לאחר שרכש את הרימונים, הורה שלומי לחברו, רון אב גיא (להלן: רון), להחביא אותם עבורו. יצוין כבר עתה כי רון הוא מי שהודעותיו במשטרה עומדות במרכז של התשתית הראייתית הנטענת במקרה זה. במהלך אותה תקופה, כך נטען, נתנאל הראה לאדם נוסף – עדי תנעמי (להלן: תנעמי) – רימון שהיה ברשותו. עוד מתואר, כי בשלב מסוים דרש שלומי מרון לגנוב רימונים שמחזיק נתנאל בסמוך לביתו. בהתאם לכך, רון ארב לנתנאל בסמוך לביתו עד אשר זיהה אותו מסליק את הרימונים. על פי הנטען, רון ניגש למקום המסתור של הרימונים וגנב משם ששה רימוני הלם שאותם הוא החביא בחורשה. עוד נטען, כי באותה תקופה, בסמוך לביתו של שלומי – וזהו החלק המתייחס לעורר בכתב האישום – התבצעה עסקה שבה מכר נתנאל לעורר רימון הלם. מיד לאחר מכן, כך על פי כתב האישום, התבצעה באותו מקום עסקה נוספת שבמסגרתה שלומי מכר לאדם אחר שני רימוני הלם בתמורה לסמים, ולטובת השלמתה של העסקה הביא רון את הרימונים מן המקום שבו הסתירם, והעמיס אותם על רכבו של האדם שרכש אותם. עוד נטען כי עסקה נוספת שבמסגרתה מכר שלומי רימונים לאדם אחר בתמורה לסמים התבצעה שבועיים לאחר מכן. בגין המעשים המתוארים יוחסו לעורר עבירות של נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ורכישת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין. להשלמת התמונה, יצוין כי לשלומי ולנתנאל יוחסו החזקת נשק (ריבוי עבירות) ונשיאת נשק, על פי אותם סעיפים, וכן סחר בנשק (ריבוי עבירות) לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין. בנוסף, כתב האישום כלל אישום נוסף נגד שלומי בלבד, המייחס לו שיבוש מהלכי משפט (ריבוי עבירות) לפי סעיף 244 לחוק העונשין. נגד רון, אשר כאמור לעיל הוא עד מרכזי בפרשה, הוגש ביום 5.11.2015 כתב אישום נפרד לבית המשפט המחוזי המייחס לו עבירות נשק דומות לאלה שיוחסו לשלומי ולנתנאל.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום המתוקן, שכלל את העורר, הוגשה גם בקשה לעוצרו עד תום ההליכים נגדו. בקשה דומה הוגשה גם בעניינם של שלומי ונתנאל עם הגשת כתב האישום המקורי. מאחר שבפני נדון עניינו של העורר בלבד אתמקד אפוא אך ורק בבקשה הנוגעת אליו.

5. במסגרת בקשת המעצר טענה המדינה כי קיימות מספר ראיות לכאורה בעניינו של העורר: הודאתו של רון; העובדה שהעורר קשר עצמו לפגישה שנערכה עם רון בצפון הארץ ולאחר מכן שמר על זכות השתיקה בחקירתו; הודעתו של תנעמי כי נכח במהלך מכירת הרימונים; עימות שנערך בין תנעמי לעורר; דו"ח הובלה והצבעה לגבי מקום המסתור של הרימונים טרם מכירתם לעורר; וכן חוות דעת של נשק בנוגע לרימונים שנתפסו.

6. ביום 15.11.2015 התקיים הדיון בבקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו. בדיון זה טען בא-כוחו של העורר כנגד קיומן

של ראיות לכאורה. לטענתו, ההודעות המשטריות מתייחסות לעורר רק באופן כללי, ללא התייחסות ספציפית למגע או קשר שלו לרימון. כמו כן, הוא העלה טענות הנוגעות לאמינותו של העד המרכזי נגדו, רון, וכן לכך שמעורבים נוספים בפרשה שכנגדם העיד רון, וחלקם בה אף היה גדול משל העורר על פי עדותו, לא הועמדו כלל לדין. בתום הדיון הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד למתן החלטה אחרת.

7. בהחלטתו מיום 22.11.2015 קבע בית המשפט המחוזי כי קיימת תשתית ראיתית ברמה של "ראיות לכאורה" נגד העורר. בהמשך לכך, נקבע כי קיימת בעניינו גם עילת מעצר של מסוכנות, וכן שהמסוכנות עולה באופן ישיר מחומר הראיות. כמו כן, נקבע שהתנהלותו של העורר עובר למעצרו מלמדת על קיומה של עילה נוספת למעצר של הימלטות מן הדין. זאת, בהתייחס לכך שהעורר לא התייצב לחקירה בתחנת המשטרה, חרף העובדה שהתבקש לעשות כן על-ידי חוקר משטרה במהלך דיון בהארכת מעצרו של שלומי ונתנאל ביום 26.10.2015 (בחקירתו טען העורר בהקשר זה כי השוטר לא הזדהה בפניו כשוטר וכי ממילא רק "המליץ" לו להתייצב בתחנת המשטרה). ניסיונות ליצור קשר עם העורר לא צלחו, עד שאותר בביתו בכפר-סבא רק כעשרה ימים לאחר שהוצא צו המעצר בעניינו. בשלב זה, לאחר שקבע כי קיימות ראיות לכאורה ועילות מעצר שונות, הורה בית המשפט המחוזי על הזמנת תסקיר מעצר בעניינו של העורר.

8. תסקיר המעצר בעניינו של העורר הוגש ביום 14.12.2016. התסקיר התייחס לעברו הפלילי של העורר, שלגביו צוין כי הוא מצומצם, וכן לכך שהעורר נוטה "למזער מהקשיים בתפקודו ומאחריותו למצבו". כמו כן, נבחנו שתי אפשרויות שהוצעו למעצר בפיקוח אלקטרוני – בבית סבו וסבתו של העורר ובבית דודתו. שירות המבחן המליץ בסופו של דבר על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני בבית סבו וסבתו, שבו התגורר עובר למעצרו ובפיקוח הערבים שהוצעו – הסב והסבתא, וכן שתי דודותיו כמסייעות.

9. בהחלטתו מיום 27.12.2015 החליט, כאמור, בית המשפט המחוזי לעצור את העורר במתכונת של פיקוח אלקטרוני על-פי המלצתו של שירות המבחן.

הטענות בערר

10. העורר טוען בערר כנגד קיומן של ראיות לכאורה, ולחלופין לכך שיש מקום להסתפק בחלופת מעצר במתכונת שתאפשר לו להמשיך ולעבוד כקבלן הובלות תוך שימוש במשאית שבבעלותו, מתוך התחשבות במצבו הכלכלי ובמכלול הנסיבות.

11. באשר לסוגיה של ראיות לכאורה העורר ממקד טענותיו בהודעות שנגבו מרון על-ידי המשטרה בימים 25.10.2015 ו-29.10.2015. לטענתו, קריאה בהודעות אלה מלמדת כי העורר נזכר בהן באופן שאינו קושר אותו בצורה ברורה לפעילות הנוגעת לרימונים. לטענת העורר, גרסאותיו של רון מלאות "חורים" וסתירות, ולמעשה הן שקריות לחלוטין. עוד הוא טוען כי ממילא לא עולה מגרסתו של רון כי הייתה עסקה בין העורר לבין נתנאל, וכי בוודאי שלא עולה כי רון קלט עסקה מעין זו בחושייו. כן מדגיש העורר כי לא ניתן להסתמך על עדותו של תנעמי כחיזוק לעדותו של רון, מאחר שתנעמי כלל לא טוען שהיה עד לעסקה למכירת רימון. העורר מוסיף וטוען, כי "חיזוקים" נוספים שמבקשת התביעה ללמוד מהתנהלותו במהלך החקירה אינם ממשיים. כך למשל, הוא מסביר כי שתיקתו בחקירה מוסברת בלחץ הכבד שהופעל עליו על ידי חוקרי המשטרה ובחשש כי הם "מכניסים לו דברים לפה". כמו כן,

עמוד 3

לשיטתו, כלל לא נתפס בשקרים בחקירתו, כי אם ענה לשאלות החוקרים באופן כן. העורר אפוא סבור, כי זהו מקרה מובהק של חסר בראיות לכאורה.

12. מכל מקום ולחלופין, העורר מוסיף וטוען כי נכון להורות בעניינו על חלופת מעצר שתאפשר לו יציאה לעבוד. לטענתו, יש מקום להתחשב בכך שעברו הפלילי מצומצם ובעובדה שלא מיוחסות לו עבירות נשק ב"רף" גבוה. הוא טוען כי החזקתו במעצר בית מביאה אותו לחורבן כלכלי, כמי שמנהל עסק קטן להובלות, ומבקש בכל לשון של בקשה לאפשר לו לעבוד בעסק, ולו תחת מגבלות (כך שיעבוד רק באזור השרון, למשל, ובפיקוח צמוד של אביו שיתלווה אליו). יצוין, כי ביום 7.2.2016 הגיש העורר אסמכתאות שונות התומכות לכאורה בטענותיו אלה ביחס למצבו הכלכלי הקשה.

13. לעומת זאת, המדינה סבורה כי חומר הראיות מצביע באופן ברור על מעורבותו של העורר בעבירות הנשק. היא אינה חולקת על כך שהעד המרכזי רון הוא בעל אינטרס כמי שהיה שותף למעשים וכעת מבקש להפליל את האחרים, אך סבורה שנמצאו בעדויות חיזוקים למעורבותו של העורר.

14. המדינה מוסיפה וטוענת כי מכל מקום יציאתו של העורר לעבודה במתכונת הכוללת נסיעות ממקום למקום לא תאפשר לפקח עליו.

דיון והכרעה

15. בחינת חומר הראיות מלמדת כי העורר נזכר בו בביור, בין היתר באופן הקושר אותו לכאורה לרכישת רימונים ולנשיאתם. עם זאת, האמת ניתנת להיאמר שהתשתית הראייתית בעניינו אינה ברמה גבוהה.

16. כידוע, על מנת להורות על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים על בית המשפט להתרשם כי התשתית הראייתית הקיימת בעניינו מקימה סיכוי סביר להרשעתו בדין במסגרת ההליך העיקרי (ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147 (1996)). בית המשפט שדן במעצר עד תום ההליכים אינו נדרש להכריע בשאלות של מהימנות ומשקל של עדויות, אלא מסתפק בבחינת השאלה האם קיימות סתירות או פרכות גלויות לעין, שיש בהן כדי לכרסם באופן ממשי בתשתית הראייתית הלכאורית (ראו למשל: שם, בעמ' 147-148; בש"פ 873/14 קנדיל נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (10.2.2014); בש"פ 5867/15 חמאסה נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (24.9.2015)).

17. אין מחלוקת כי התשתית הראייתית נגד העורר מבוססת בעיקרה על עדותו של רון. בניגוד לטענתו של העורר, רון אכן טען כי העורר היה מעורב בהתנהלות סביב הרימונים. באופן יותר ספציפי, בהודעתו מיום 25.10.2015 ציין רון כי היה עד לאירוע של מכירת רימונים מנתנאל לעורר בסמוך לביתו של שלומי בתאריך שאינו ידוע בחודשים אפריל-מאי 2015. לטענתו, העורר הגיע למקום המפגש ברכב מסוג יונדאי אקסנט, ביצע את העסקה עם נתנאל, נופף לשלום לשלומי, שישב בסמוך, ונסע מן המקום. עוד טען רון כי אירוע זה התרחש כמה רגעים עובר לאירוע נוסף הקשור ברימונים, שבו שלומי מכר רימונים לאדם אחר בשם "עמרי רונצוויג המכונה

עמוס", לדבריו. ואלה הדברים שאמר רון בחקירתו בעניין זה:

"ת. שלומי מכר שני רימונים לעומרי עמוס...

ש. איפה אתם מכרתם לו?

ת. הוא הגיע לבית של שלומי והוא ביקש שאני אלך להביא מהחורשה רימון אחד ואז אחרי שבועיים גם הגיע לבית של שלומי וביקש שאני אביא לו עוד אחד גם נתנאל דדון מכר ללירן אלחייק] (העורר - ד' ב' א') רימוני הלם...

ש. איך אתה יודע על הסיפור?

ת. אני הייתי שם אני ראיתי.

ש. איפה זה היה?

ת. מחוץ לבית של שלומי" (הודעתו של רון מיום 25.10.2015, ש' 40-63).

בהמשך חקירתו, מסר רון פרטים נוספים אודות האירוע כדלקמן:

"ש. כמה רימונים מכר נתנאל ללירן (העורר - ד' ב' א')?

ת. לא יודע לא הייתי איתם באוטו.

ש. אתה ראית העברת הרימונים בעין?

ת. ראיתי את נתנאל עם הרימונים והוא יצא עם כס[ף] מהרכב וקנה סמים ולא היה עם רימונים...

ש. יש עוד מישהו קשור לרימונים חוץ ממה שאמרת?

ת. עדי תנעמי מגינות שומרון.

ש. מה הוא עשה?

ת. הוא היה נהג עם נתנאל והוא ראה את הכל של מכירת הרימונים והוא ידע את הכל" (שם, ש' 76-85).

18. אם כן, רון קשר את העורר באופן ישיר לאירוע מכירת הרימונים. תיאורו מעלה לכאורה אירוע של החלפת כסף ורימונים בתמורה לסמים בין נתנאל לבין העורר. לטענת המדינה, עדותו של רון זוכה לחיזוק מעדותו של תנעמי. בחקירתו מיום 27.10.2015 נשאל תנעמי האם היה נוכח "באירוע שלירן אלחייק (העורר - ד' ב' א') קיבל מנתנאל דדון רימון". לכך הוא השיב כדלקמן:

"היה מפגש אני הייתי לירן אלחייק היה נתנאל דדון היה, זה היה מחוץ לבית של שלומי מועלם היינו רגלית, פעם אחת אני זוכר הייתה שיחה על רימוני הולם בין נתנאל דדון אני זוכר לי שנתנאל דדון דיבר איתי על רימונים אני אגיד לך איפה זה היה בתוך החדר של שלומי מועלם ישבנו ראינו טלוויזיה אני ונתנאל ואז נתנאל דיבר על רימונים אמר לי דפקו לי רימונים ששמתי ליד הבית" (הודעתו של תנעמי מיום 27.10.2015, ש' 29-35).

בדברים אלה תנעמי מאשר שהתקיים מפגש כלשהו בנוכחותו, בסמוך לביתו של שלומי, בין העורר ונתנאל, בדומה לתיאורו של רון, אם כי מבלי לקשור את העורר באופן מפורש לרימונים.

19. לשיטת המדינה, חיזוק ראייתי נוסף לעדותו של רון ניתן למצוא במפגש שהתקיים לכאורה בין רון לבין העורר ושלומי בחודש אוגוסט 2015, היינו כשלושה עד ארבעה חודשים לאחר האירוע המתואר בכתב האישום, בבית דודתו של רון במושב רמות נפתלי שבצפון הארץ. רון תאר כי שלומי ביקש ממנו את הרימונים שהחביא, מאחר ש"הוא ולירן (העורר - ד' ב' א') היו חמים עליהם אש". כמו כן, הוא תאר כי כששלומי והעורר "באו לצפון ביקשו ממני את הרימונים. היה בקיץ עם הקטנוע טימקס. אמרתי להם לשכוח מזה, זה הפנסיה שלי. ואז [שלומי - ד' ב' א'] התחיל לאיים עלי... לירן (העורר - ד' ב' א') היה נוכח. הוא דיבר איתי על הרימונים האלה" (הודעתו של רון מיום 29.10.2015, ש' 148-151). לטענת המדינה, דברים אלה של רון מעידים על מעורבותו של העורר בכל הקשור לרימונים.

20. העורר מסר גרסה שונה ביחס לביקור בבית דודתו של רון ברמות נפתלי. כשנשאל בחקירתו בדבר היכרותו עם רון הוא אמר כך:

"הי[ת] תקופה שהוא היה יושב אתנו, אחרי תקופה הוא נעלם, כמה ימים לא מצאנו אותו אני שלומי אחותו אימא שלו לא מצאנו אותו, התקשרנו למשטרה והודענו למשטרה שיחפשו אותו... אחרי שלא מצאנו אותו סיקרן אותי לראות מה קרה איתו, אז חשבנו לחפש אותו בצפון אצל דודה שלו, הלכתי לשם נסעתי עם האופנוע שלי לבד, הגעתי לשם ראיתי אותו... אז שראיתי אותו הלכתי לדבר איתו לראות מה קרה, למה הוא נעלם, אז הוא אמר לי שהוא מרגיש פגוע בגלל שהוא חושב שתמיד אנחנו צוחקים עליו ומזלזלים בו" (הודעתו של העורר מיום 5.11.2015, ש' 13-19).

כלומר, העורר לא הכחיש את המפגש עם רון ברמות נפתלי (שאליו הוא הגיע, גם לדבריו, רכוב על אופנוע "טימקס". שם, בש' 48), אלא טען כי נסע לשם לבדו, וזאת על מנת לדרוש בשלומי של רון, ללא קשר לרימונים.

21. לטענת המדינה, עדותו של העורר בעניין זה היא גרסה שקרית, המהווה חיזוק נוסף לעדותו של רון. המדינה מפנה לעדותה של דודתו של רון לפיה "רון לאחרונה ברח מקרני שומרון" והגיע לביתה, מאחר שהיה "בצרות... הסתבר שהוא הסתבך עם שלומי". לטענתה, "שלומי הגיע לרמות נפתלי בחיפושיו אחרי רון. הגיע עם חבר על קטנוע" (הודעתה של שרה אשכנזי מיום 27.10.2015, ש' 5-2). למעשה, גם שלומי ציין בחקירתו שנסע עם העורר לרמות נפתלי על מנת לבקר שם את רון, אך טען כי ביקור זה נערך כשנה קודם לכן (הודעתו של שלומי מיום 27.10.2015, ש' 176-185).

22. ניתן אם כן להתרשם, כי יש טעם בטענתה של המדינה ביחס לגרסתו של העורר בנוגע לביקורו ברמות נפתלי, מאחר שעולה לכאורה כי נסע לשם ביחד עם שלומי, בניגוד לגרסתו. דומה כי גם בכך יש כדי להוות חיזוק מסוים לעדותו של רון, הקושרת את העורר לרימונים.

23. לכך ניתן להוסיף כי מחקירתו של העורר עולים לכאורה קשיים נוספים שעשויים להוות חיזוק לראיות הקיימות נגדו. ראשית, בחלק ניכר מחקירתו בחר העורר לשמור על זכות השתיקה וכן הרבה לטעון כי אינו זוכר פרטים בסיסיים רבים שעליהם נשאל. למשל, העורר לא זכר האם ראה בשבועיים האחרונים את בת זוגו או היכן היה ביומיים שקדמו לחקירתו (הודעתו של העורר מיום 5.11.2015, ש' 119-125; 188-189). שנית, העורר נשאל בחקירתו אודות כלי הרכב שברשותו והשיב כדלקמן:

"ש. איזה רכב יש לך?

ת. אופנוע וזהו.

ש. האם בחודשים האחרונים נסעת בכלי תחבורה אחר?

ת. יכול להיות...

ש. על איזה רכב נסעת?

ת. לא זוכר.

ש. יכול להיות על יונדאי?

ת. יכול להיות" (שם, בש' 126-135)

רק בהמשך, לאחר שציין כי מעולם לא בא במגע עם רימונים, השיב העורר כי יש ברשותו רכב מסוג "יונדאי אקסנט" (שם, בש' 194-195), התואם לכאורה את האמור בעדותו של רון לגבי המפגש של העורר עם נתנאל, וזאת בניגוד לטענתו המקורית של העורר כי ברשותו "אופנוע וזהו". לטענת המדינה, שקר זה שבו נתפס העורר ביחס לכלי הרכב שברשותו מהווה נדבך נוסף בניסיונו להרחיק עצמו מן העסקה המיוחסת לו ומהווה חיזוק לראיות הקיימות נגדו.

24. לאחר שבחנתי את חומר הראיות, אני שותפה למסקנתו של בית המשפט המחוזי לפיה התשתית הראייתית – המבוססת על עדותו של רון וזוכה למספר חיזוקים – מספיקה לצורך שלב המעצר. זאת, מבלי להכריע בטענות השונות שהעורר מעלה ביחס לכוחה של התנהלותו בחקירה כראיה מחזקת. באופן עקרוני, אין הליך המעצר המקום לברר טענות אלה לאשורן, וניתן להסתפק בכך שבמסגרת השתלבותם של הדברים במכלול הראיות, קיים סיכוי סביר להרשעתו של העורר.

25. כפי שציין בית המשפט המחוזי, עדותו של רון אכן נדמית על פניה קוהרנטית למדי. כמו כן, הראיות והנתונים הנוספים שעליהם

הצביעה המדינה - ובהם עדותו של תנעמי והביקור היזום של העורר ושלומי ברמות נפתלי, שלכאורה נסב על הרימונים שהסתיר רון בטרם ברח לבית דודתו כי "הסתבך עם שלומי" - מהווים תמיכה בעדותו של רון.

26. עם זאת, כפי שציינתי לעיל, אני סבורה כי מן הראיות עולים קשיים מסוימים, כמפורט להלן.

27. תחילה אציין כי עדותו של רון אינה חפה מקשיים. בחקירתו הוא תאר את אירוע המכירה של הרימונים כך:

"ת. היה בלילה בשעות הערב, יונדאי של לירן אקסנט, בהתחלה נתנאל ותנעמי נסעו לאוטו דיברו איתו ושלומי תצפת על הרחוב מלמעלה. שלומי אמר לי לתצפת, תצפות קבוע. מהגדר של שלומי תצפת על הרחוב ואני גם תצפתי מהמרפסת למעלה. פינה שלי בצד על כיסא, מחפש נקודה, קשה מאוד להבחין, לא כולם מסתכלים לשמיים. ואז תנעמי ודדון יצאו מהרכב לירן יצא עם חיוך עשה לשלומי שלום עם היד ונסע. ואז הגיע עומרי... ואז שלומי ביקש ממני ללכת ולקחת משם 2 לקחתי 2 ושמתי לעומרי באוטו...

ש. מה היה [ה] הפרש בין הזמנים בין האירוע של המכירה?

ת. 10 דקות 15 דקות גג. דדון לא היה שותף באירוע השני בכלל, הוא לא קשור.

ש. ראית העברה של כסף באחד מהאירועים?

ת. לא ראיתי, העברה של כסף אני יודע שאחרי זה התארגן עם שלומי בסמים. גראס" (הודעתו של רון מיום 29.10.2015, ש' 155-166).

מכך לכאורה ניתן להבין כי רון השקיף על המתרחש מרחוק, בשעת לילה, והיה לו "קשה מאוד להבחין". למעשה, רון אף ציין בחקירתו מיום 25.10.2015 כי לא יכול היה לראות כמה רימונים הועברו לעורר מנתנאל, מאחר ש"לא היה איתם באוטו" (הודעתו של רון מיום 25.10.2015, ש' 76-77). כמו כן, עולה סתירה מסוימת בין אמירתו של רון כי לא ראה "העברה של כסף" לבין אמירתו מחקירתו הקודמת לפיה ראה "את נתנאל עם הרימונים והוא יצא עם כסף" [מהרכב וקנה סמים ולא היה עם רימונים] (שם, ש' 79), אותו משפט שעליו קמה ונופלת קשירתו של העורר לרכישתם ולנשיאתם של רימונים. אמנם, אין זה המקום לדון במהימנותו של רון. אולם, אף מבלי להכריע בשאלה איזו מן הגרסאות היא עדיפה, המתח ביניהן גורע לכאורה מעוצמתה של התשתית הראייתית.

28. בנוסף, נראה כי כוחן של הראיות שהציגה התביעה ככאלה שתומכות בעדותו של רון הוא לכאורה מוגבל. כך למשל, עדותו של תנעמי אמנם תומכת בכך שתנעמי נכח במפגש כלשהו בין העורר לבין נתנאל, בסמוך לביתו של שלומי, אך היא אינה נחרצת ואינה מתייחסת לסוגיות מרכזיות אחרות שעלו בחקירתו של רון. בחקירתו של תנעמי מיום 27.10.2015, לאחר שנשאל אודות המפגש עם העורר ונתנאל, הטיחו בו החוקרים כי עד אחר טען שנכח באירוע של מכירת רימונים. לכך הוא השיב: "אני כפי שציינתי לך גם אם זה היה אני לא שמתי לב וייתכן והלכו לצד". בהמשך, כשנשאל תנעמי בשנית אודות אותו מפגש הוא ציין כי "יכול להיות שעשו מכירה אני לא ראיתי בעיניים שלי אבל במהלך הפגישות היו הולכים הצידה" (הודעתו של תנעמי מיום 27.10.2015, ש' 42-43). כשבוע לאחר מכן, ביום 3.11.2015, נערך דו"ח הובלה והצבעה שבמסגרתו הוביל תנעמי את החוקרים לביתו של שלומי. בדו"ח צוין כי כאשר הגיעו למקום, הצביע תנעמי על "סימטה קטנה" וציין כי "שני המעורבים נתנאל ודדון ולירן אלחייק (העורר - ד' ב' א') הלכו הצידה

להבנתו ביצעו שם עיסקה אך לא ראה מה בדיוק היה שם". יתר על כן, בעימות שנערך ביום 8.11.2015 בין תנעמי לבין העורר עמד תנעמי על כך שראה בעבר רימון ברשותו של נתנאל ושנתנאל אכן התלונן בפניו כי גנבו לו רימונים (גרסה שעליה הוא עמד גם בעימות שנערך לו עם נתנאל ביום 29.10.2015). לעומת זאת, בכל הנוגע לעורר ציין תנעמי במהלך העימות עמו כי הוא "לא יודע מה היה שם" וכן כי כלל אינו בטוח שהעורר נפגש שם עם נתנאל. בהמשך הוא ציין כי למיטב ידיעתו העורר ונתנאל "שוחחו" בסמטה, אך הוסיף כי הוא "לא יודע על מה הם דיברו והאם זה רימונים" (דו"ח ביצוע עימות מיום 8.11.2015).

29. ניתן לסכם חלק זה בהחלטתי כך: אני סבורה כי אמנם קיימות ראיות לכאורה בעניינו של העורר. אולם, קשה לומר כי עוצמתן של הראיות הלכאוריות היא גבוהה.

30. בכל הנוגע לעילת המעצר, אני תמימת דעים עם בית המשפט המחוזי. כפי שטענה המדינה, קמה בעניינו של העורר חזקת מסוכנות סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996. כמו כן, אני מסכימה לכך שחומר הראיות מבסס קיומה של עילת מעצר הנוגעת לחשש מפני הימלטותו של העורר מן הדין, על בסיס העובדות שתוארו לעיל.

31. נותר אפוא לבחון האם בנסיבות אלה יש מקום להיעתר לבקשתו של העורר להקל בתנאי מעצרו או לשחררו לחלופת מעצר כך שיתאפשר לו לצאת לעבודה. כידוע, קיימת "מקבילית כוחות" בין עוצמת הראיות לכאורה, עוצמתה של עילת המעצר ומידת ההגבלה על חירותו של הנאשם. ככל שגדלה עצמת הראיות וגדלה עצמתה של עילת המעצר כך תקטן הנכונות להסתפק בחלופת מעצר, ולהפך (ראו למשל: בש"פ 6695/14 גריב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (12.10.2014); בש"פ 6722/15 ניג'ם נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (26.10.2015); בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (8.8.2011); בש"פ 836/15 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 15 (5.2.2015)). בנסיבות העניין, עוצמתן של הראיות לכאורה כאמור אינה גבוהה. עם זאת, קיימות בעניינו עילות מעצר ממשיות. בהתאם לכך, אני סבורה כי יש מקום לבחינת האפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר באופן שיאפשר לו להתפרנס, על בסיס תסקיר משלים (ומבלי לקבוע מסמרות האם קיימת חלופה כזו, שתיתן מענה גם לחששות העולים מעילות המעצר, מאחר שלא כל הפרטים הרלוונטיים מצויים בפני).

32. כפי שצוין לעיל, העורר מבקש להשתחרר לחלופת מעצר שבמסגרתה הוא יוכל לעבוד כמוביל באזור הערים כפר-סבא, רעננה והוד-השרון בלבד ובליוי צמוד של אביו. בשים לב לעילות המעצר הקיימות בעניינו של העורר, קיים קושי של ממש לאפשר לו לעבוד כמוביל במתכונת הכוללת נהיגה בין אתרים שונים, מלאכה שמטבעה מקשה על מטלת הפיקוח (וזאת אף מעבר להתייחסותו של התסקיר לכך שהעורר הפסיק לכאורה לעבוד בעסק זה עוד קודם למעצרו). לפיכך, יש מקום לאפשר לעורר להעמיד לבדיקתו של שירות המבחן אפשרות תעסוקה חלופית, שאינה כוללת התניידות מן הסוג שדורשת עבודה "בשטח" כמוביל. לחלופין, ככל שיתברר כי לא קיימת חלופה תעסוקתית כאמור, יש לבחון דרכים נוספות להקל בתנאי מעצרו של העורר תוך התחשבות בעילות המעצר, מחד גיסא, ובעובדה שעצמתן של הראיות לכאורה בעניינו אינה גבוהה, מאידך גיסא – הכול בהתאם לשיקול דעתו של בית המשפט המחוזי.

33. אם כן, אני מורה כי שירות המבחן יערוך תסקיר משלים שבמסגרתו ייבחנו הסוגיות שפורטו בפסקאות 31-32 לעיל. התסקיר

המשלים יוגש לבית המשפט המחוזי עד ליום 13.3.2016. על סמך התסקיר, ובשים לב לקביעות המנחות בהחלטתי, יכריע בית המשפט המחוזי ביחס לאפשרות להיעתר לבקשתו של העורר לשחררו לחלופת מעצר או לשנות מתנאי מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

34. סוף דבר: הערר אפוא מתקבל חלקית. עניינו של העורר יוחזר לבית המשפט המחוזי לשם מתן החלטה משלימה. עד למתן החלטה אחרת, כל תנאי המעצר והפיקוח שנקבעו לעורר בהחלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 27.12.2015 יעמדו בעינם.

ניתנה היום, י"ד באדר א' התשע"ו (23.2.2016).

ש ו פ ט ת